

των πνευματικών ασκήσεων που μοι στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν. Μοι στέλλουν τὸσον πολλὰς ὥστε καὶ διου τοῦ φύλλου ὁ χώρος δὲν θὰ ἴσκει νὰ τὰς κρίνω. Καὶ ἐπειτα, φαντάσου τί πληκτικὸν θὰ ἴητο ἐν φύλλῳ μὲ κρίσεις περὶ πνευματικῶν ασκήσεων. Δι' αὐτὸ, ὅσαι εἶνε καλὰί τὰς δημοσιεύων ὅταν ἔρχεται ἡ σειρά των, ὅσαι δὲν εἶνε τὰς ἀπορρίπτω, χωρὶς νὰ γίνονται ἄλλος λόγος περὶ αὐτῶν.

Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ τοῦ 7ου φύλλου, *Χίον τοῦ Παρισσοῦ*, εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Πρέπει νὰ εἶσαι πολλὸ ἠσκημένος διὰ νὰ εὔρης τὴν κλεῖδα τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ. Τὸ ἡ λόγου χάριν ἀνεκαθίσταται ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ 6 τοῦ ὑπὸ τοῦ 2, τὸ λ ὑπὸ τοῦ ρ, κ. τ. λ.

Ὡ! πόσον σπαράσσει ἡ καρδία μου ὁσάκις λαμβάνω θλιβεράς εἰδήσεις, ὁσάκις ἀνεπαρόρθωτα δυστύχηματα πλήττουν τοὺς μικροὺς μου φίλους. Ἐπὶ πνεθμῶν χάριτος ἀναγνωρίζω τὴν γραφὴν τοῦ *Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ* ἡ καρδία μου πάλλει βίαιως ἀναγινώσκω: Ἄπεθαν ἡ μήτηρ μου, ἀγαπητή μου *Διάπλασις*, καὶ ὡς μόνην ἀνακούφισιν ἔγω εἶσα καὶ κατωτέρω: «Τώρα εἶμαι ὄρφανός, ἡ ὄχι; Νομίζω ὅτι ἔχω καὶ ἄλλην μητέρα, ἐσὶ, παρηγορητικὴ *Διάπλασις* μου. Δυσαναλήρωτος εἶνε, ἀγαπητέ μου φίλε, ἡ ἀπόλεια τῆς μητρός, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς οὕτω ἠθέλησε, πρέπει νὰ παρηγορηθῆς, καὶ ἂν εἰς τοῦτο συντελέσω καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν, θὰ εἶμαι εὐτυχής.

Ἐξακολουθεῖ τὸ *Τόβον τοῦ Φοῖβου* νὰ γράφῃ στίχους καὶ νὰ τοὺς ἀφιερῶν ἑἰς ἐμὲ ἐνθυμείσθε τὸ πρῶτον τὸν παιημάτιον, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 8ου φύλλου· τώρα ἔγραφε καὶ δευτέρου, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν, πειστέως, θὰ διαβάσετε ευχαρίστως, διότι εἶνε ὡς νὰ το ἔγραφε κατ' ἐπιτολήν ὄλων τῶν φίλων μου· τὸσον αἱ ἰδέαι του εἶνε σύμφωνοι μὲ τὰς ἰδικὰς αὐτοῦ ἰδού αὐτὸ:

ΤΟ ΔΥΣΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Εἰς ἐν λαμπρὸν δωμάτιον παιδάκι κάθεται μικρὸν καὶ σὲ βιβλίον ἀνοικτὸ σκύπτει μὲ πρόσωπον ὀρθόν. Τὶ ἔχει τὰχα τὸ μικρὸν καὶ φαίνεται θλιμμένον; Γιατί τ' ὄφραϊ μάτι του νὰ εἶνε δακρυμμένο; Καὶ κάπου κάπου διατὶ βαθεῖ ἀναστενάζει, καὶ τὸ μικρὸν ἀδελφάκι του γιατί συχνὰ το κράζει;

Τὶ ἔχει τὰχα καὶ θρηναῖ, γιατί στεναίει τὸ φτωχόν; —Τὸ ἀδελφάκι του ἔλασε καὶ τώρα εἶνε μοναχόν.

Ἄλλ' ἔφαρνα σὸν ἄρχισε μὲ πόνον νὰ διαβάξῃ γιατί ἀμέσως ἔπαυσε νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ; Πῶς ἔπαυσε τὸ μάτι του τὸ δάκρυ νὰ γειμίζῃ καὶ κάποτε χαμογέλο' ἐς τὰ χεῖλη του ἀνθίξει; Ποῖον νὰ εἶνε ἀρά γε ἐκεῖνο τὸ βιβλίον Που κάμνει νὰ χαμογέλο', νὰ χαίρῃ τὸ παιδίον; Αὐτὸ εἶν' ἡ *Διάπλασις*, ἡ πιὸ καλὴ μας φίλη Που τὴν θλιμμένην μας καρδίαν, τὰ πικραμένα χεῖλη Εἰσεύρει νὰ παρηγορῇ καὶ βάλσασον νὰ γύνῃ Σὲ κάθε μία μας πληγῇ, σὲ κάθε μας ὀδύνῃ. Εἰς τὰς μεγάλας μας χαράς αὐτὴ εἶνε σύντροφός [μας

Κ' εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις μας αὐτὴ παρήγορός [μας.

Λοιπὸν, ὡ ἑλληνοπαῖδες, ὅλοι ἄς ἀγαπῶμεν τὴν φίλην μας *Διάπλαιν*, τὴν καὶ παρήγορόν μας Κι' ἄς ὀρμισθῶμεν ὅλοι μας νὰ μὴ τὴν λησμονώ- [μεν,

Ἄλλὰ νὰ τὴν λατρεύωμεν ὡς μόνον θεσανούρνας. ΤΟΣΟΝ ΤΟΥ ΦΟΙΒΟΥ

Εἶδες; καλὰ λέγει ἡ παροιμία, *Ἐδέλπει ἄσκαπος ὁ νύξ διπλοῦς ὁ κόπος*. Καὶ αὐτὴ ἡ θέρημ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σε ἀφήσῃ ἡ κατηραμένη! Διῶξέ τὴν ἐπὶ τέλους! Ἀπὸ τὴν βίαν σου, φαίνεται, ἐλησμώνησες, *Ρόδον τῆς Τριφυλίας*, νὰ γράψῃς τὴν λύσιν τοῦ λεξιγράφου σου. Φίλησέ μου τὸν *Τάκινθον*. Ἐλαβα ὅ,τι μοι ἔστειλες, φίτε Ν. Παρίση· ἔλαβε καὶ σὺ ὅ,τι σοι ἔστειλα;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκάτ' ἕως τῆς 17 Μαΐου ε. ε.)

148. *Λεξιγράφος*. Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, μὲ τ' ἄλλο ἀριθμεί. Ἄλλοιμονον, ὃ φίλε, ἂν ἴδων ὑποστήξ.

149. *Λεξιγράφος*. Γράμμα καὶ τὸ πρῶτόν μου, γράμμα καὶ τὸ πολεμεῖ τὸ τρίτον μου· τύραννος τὸ σύνολόν μου.

150. *Στοιχειόγραφος*. Στὸν χάρτην σου πλησίασον κ' ἐκεῖ θά με κντ-ὲς κράτος εὐρωπαϊκόν. Ἄν κόψῃς τὸ κεφάλι μου, πρόσθεε μὴ τρεμάξῃς Γιατ' εἶμ' ἐλάττωμα φρικτόν.

151. *Στοιχειόγραφος*. Ἀπὸ βαρὺν χειμῶνα ἐγὼ σε ἀσφαλίζω· τὴν νύκτα σε σκεπάζω, ἀλλὰ καὶ δὲν σ' ἐγγίζω, Ἄν ὅμως ἀφαιρέσῃς τὰ τρία γράμματά μου, Παντοῦ χωρὶς νὰ θέλῃς πατεῖς τὰ χωμάτια μου.

152. *Σταυρός*. Διὰ τῶν γραμμάτων *ΑΒΕΠΗΜΡΣΣΣΤΤ* σχηματίσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ποταμῶν τῆς Εὐρώπης.

153. *Δέλτα*. Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς σταυροὺς οὕτως ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀριστερῇ πλευρῇ ν' ἀναγινώσκειται πρῶτα χρῆσιμώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ὅρος τῆς Εὐρώπης, ὀριζοντίως δὲ καρπὸς δημητριακός.

154. *Κλιμακώτων*. Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκειται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερόν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν ἔτηρημα, εἰς τὴν δευτέραν ἀκρωτήριον, εἰς τὴν τρίτην θεὸς τῆς μυθολογίας καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ὄργανον μουσικόν.

155-157. *Κεκρυμμένα ὀνόματα ἑθνῶν*. 1. Οἱ ἀρχαῖοι πρὸς Ἰακχὸν ἔθνον. 2-3. Ἡ τὰ ἐλαστικά, ἡ τὰ λεία ἐνδύματα πρέπει νὰ προτιμῶμεν τῶν τραχέων καὶ ἀνωμάλιων.

158-159. *Μεταμορφώσεις*. 1. Ἡ *Σάμος* δι' ὅ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Πάρος*. 2. Ἡ *Σκῆρος* δι' 9 μεταμορφώσεως νὰ γίνῃ *Μήλις*.

160-165. *Μαγετικὸν γράμμα*. Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι.

164. *Ἀκροστιχίς*. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος. 1, Μέρος τοῦ χρόνου. 2, Δένδρον καρποφόρον. 3, Πτηνόν, 4, Καρπός. 5, Μουσικόν ὄργανον, 6, Θεός. 7, Ἀρχαῖος νομοθέτης.

165. *Τριπλῆ ἀκροστιχίς*. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μητρός ἀρχαίου θεοῦ, τὰ μεσαῖα τὸ ἄνωμα ἐπισήμου Συρακουσίου καὶ τὰ τελικά τὸ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Αἰγύπτου. 1, Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας. 2, Ἀδελφὴ ἀρχαίου Ἀσιανοῦ βασιλέως. 3, Προσηγορικόν δηλοῦν τοὺς ἀέρηνους πόλιτας. 4, Ρωμαῖος αυτοκράτωρ.

166. *Μεσοστιχίς*. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος. 1, Μέρος τοῦ ὕδατος. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 4, Ἄνθρωπος εὐδαίμων κατὰ τὸν σοφὸν Σόλωνα.

167. *Ἑλλητισοσύμφωνον*. εἰ—ωω—αἰησι—ουσι—ασι.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ασκήσεων τῆς 6 καὶ 12 Μαρτίου ε. ε.

32. Νύξ, Πνύξ.— 33. Τὸ γράμμα λ.— 34. Ὄνομαξέσο Γεώργιος Κόσσο, ἐγεννήθη δὲ ἐν Τριπλί.— 35. Ἀπέτυχον 14 βολαὶ καὶ ἐπέτυχον 10.—

36. Κ ΔΙΣ ΔΗΜΟΣ ΚΙΜΩΛΟΣ ΣΟΛΩΝ ΣΟΝ Σ

37-40. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος μ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε αἱ: 41-43. 1, Γαλῆ.— 2, Κύνω.— 3, Ὀνος.— 44-45. 2, Ἰός, οἶος, οἶνος, ὄνος, τόνος, Τῆρος.— 2, Σκῆρος, Κύρος, κόρος, κόρος, Πάρος, Χάρος, χάος, Λίος.— 46. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανόμενον ἀλληλοδιαδόχως ἐνὸς στίχου ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ἄνω).— 47. ΛΑΜΑΧΟΣ (1, Λάρος. 2, Δυρήλιος. 3, Μηρός. 4, Ἀνακρέων. 5, Χαβρίας. 6, Ὄσσα. 7, Σπράβων).

48. Κεράσιον (κέρας, ἴον).— 49. Πάρις χάρις.— 50. Ταῦς.— 51. Ἦσαν 6 ἄνδρες καὶ 8 γυναῖκες.— 52. Τὰ ὑποδήματα.— 53. Τρεῖς εἶν' αἱ θεαὶ χάριτες τῆς ἐλεημοσύνης, Κ' αἱ τρεῖς ὄφραϊ ὡς τὸ φῶς τῆς ἱλαρῆς σελήνης: Παρηγορία τοῦ πτωχοῦ, καὶ ἡδονὴ γλυκεῖα τοῦ ἐλευθέρου, καὶ Θεοῦ ἐξ ὕψους εὐλογία.— 54-58. 1, Κόμοδος. 2, Δομοκός. 3, Ὁβολός. 4, Βόσπορος.— 59-63. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος φ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε φάλη, φίλος, φάρος.— 41-43. 1, Πῶν. 2, Ἄρης.— 64. (ΔΙΑΚΟΣ, ΑΙΟΛΟΣ (1, ΑΣωπός. 2, ΙΟῦδας. 3, ΑΛΑκιδιάδης. 4, ΚΟραῖ. 5, Οἶνοχόη. 6, ΣΑλαμίς).— 65. Ὁ ἄριστος τῶν φίλων εἶνε τὸ καλὸν βιβλίον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθις παρασθὲν εἰς τὴν χεῖρα ἡμῶν ὑπερησίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Δι' ἐπιμετρίαν ἀρχόντων τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωρου.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1ος.— 10 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἀπριλίου 1894 Ἔτος 16ον.— Ἀριθ. 10

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΤΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 65]

Ἐν τούτοις αἱ ὑπόνοιαι τοῦ κ. Μορδάς φαίνεται ὅτι ἦσαν βάσιμοι, διότι καὶ ἡ Αἴνα, ἰδοῦσα τὸν ξένον, κατελίθη ὑπὸ μεγάλης συγκινήσεως, ἤρξισε νὰ κλαίῃ καὶ ἠκούσθη ψιθυρίζουσα:

Ὁ Θεὸς ἔστειλε ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον τὸν πρῶτον ἄνδρα τῆς κυρίας μου, γιὰ νὰ τὴν μαλώσῃ που ἐξαναπανδρεύθηκε!

Ὁ κ. Καλονῆς πατήρ, εἶχεν ἀποθάνῃ πολὺ νέος. Ὅστε ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐκλάβῃ ἀντ' ἐκείνου τὸν υἱὸν τοῦ ἡ μαύρη. Ὅπως ὁποῖτε κατέβαλαν πολὺν κόπον νὰ τὴν πείσουν νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν κυρίαν τῆς, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ ἔκριναν κατὰ ἄλληλον διὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἐπανεύρε τὸν υἱὸν τῆς.

Ὁ Ρολάνδος ἀρπικνίσθη ἄνευ πυρετοῦ ἐκ τοῦ βαθεῖος καὶ μακροῦ τοῦ ὕπνου. Ἡ δεσποινὶς Ὀθρεσία μόνον εὐρίσκειτο πλησίον του, πείσασα τὸν ἀδελφόν τῆς ὅτι ἐπρεπε νὰ λάβῃ κάποιαν τροφήν ὁ νεανίας πρὶν ἢ ἠθέλεν ὑποστῆ τὴν συγκίνησιν τῆς ἀναγνωρίσεως. Ἀλλὰ μία τρέλα τῆς κυρίας Μορδάς ἐματαιώσεν ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις.

Η'

Ἡ κρεόλη, ἡ τόσον συνήθως ἀδιάφορος καὶ ἀπαθής, ὑπὸ τὸ κράτος προαισθητικῆς βεβαίως, εἶχε βίαν νὰ ἴδῃ τὸν ναυαγόν, τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ὁποῖου εἶχε μάθῃ πρὸ μικροῦ παρὰ τῆς Ἀριάδνης. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸν θάλαμον ὅπου εὐρίσκειτο καὶ παραμερίσασα τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, ἐπροχώρησεν. Ἦτο ἀργὰ πλέον, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν. Διπλῆ κραυγὴ ἐξέφυγεν ἐκ τῶν δύο στηθῶν. Μήτηρ καὶ υἱὸς ἀνεγνωρίσθησαν καὶ εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων!

Ποῖα γράφει θὰ δυνθῆν νὰ περιγράψῃ τὰς πρώτας στιγμάς τῆς παραδόξου ταύτης συναντήσεως! Ὁ Ρολάνδος ἔφερε συχνὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τὰς δύο του χεῖρας, νομίζων ἑαυτὸν παίγιον ὄνειρου, πλαναισθησίας. Αἱ ὄφραι τῆς αγωνίας ἐπὶ τοῦ πλοίου, τοῦ κλυδωνισθέντος ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ μακινώδει θαλάσῃ καὶ συντριβέντος μοιραίως ἐπὶ τῶν ὑφάλων· ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν κυμάτων, τὸ αἰσθημα ὅτι αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλιπον, πρὶν δυνθῆν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν ἡ χαρὰ του, ὅταν εἶδε τὴν λέμβον πλησιάζουσαν καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ φόβος του μήπως δὲν ἤμπορήσῃ νὰ τὴν φθάσῃ—ὅλα ταῦτα συνωθῶνται εἰς τὸ πνευμά του, ὡς ἐφιάλτης διωκόμενος ὑπὸ γλυκεῖος ὄνειρου. . . τῆς πᾶρα τὸ προσκεφάλαιόν του παρουσίας τῆς μητρός του. Ἦσθάνετο μεγάλου κόπον νὰ ἐκφράσῃ εἰς ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς ἀγγλικῆς ὅ,τι

Ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ χόρτου ἐκάλπαζεν ὁ ἵππος ἐνός Ἰνδοῦ (Σελ. 74, στ. α')

ἦσθάνετο. Γαλλικὰ πολὺ ὀλίγα ὠμίλει καὶ πολὺ ὀλίγα ἐνδοί. Οὕτω διηγῆθη τὴν ζωὴν του, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξαετοῦς ἀπουσίας του, τοῦ κυρίου Μορδάς χρησιμεύσαντος εἰς αὐτὸν ἀντὶ διερμηνέως. Ἦτο σειρά περιπετειῶν ἀξίων τῆς γραφίδος τοῦ Κοῦπερ ἢ τοῦ Μάιν Ρήδ. Μετὰ τὸ ναυάγιόν του ἐπὶ τοῦ Μισισσιππὴ καὶ τὴν ἐξαφάνισιν του ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὅτε οὐδεὶς τῶν μαρτύρων τοῦ τρομεροῦ συμβεβηκότος ἀμφέβαλε περὶ τοῦ θανάτου

Τὸ ἀντίμιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρατίθηται περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέρουσι δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰς τὴν ἀπαράδεκτα.

και αποφασίζω όσον ήμπορώ δικαιότερον' αλλά πώς να σηκωθώ πριν τελειώση ή δική; » Η μητέρα τού τον εμάλωσε πολύ και τω είπε τόν έξής τρόπον διά να σηκωθεί πρωί. « Βάλε με τόν νούν σου, τώ είπε, πώς τὸ κρεβάτι σου επήρε φωτιά, και πήδα διά να μή σε κάψουν αί φλόγες. — Καλά, μητέρα. » Τήν ακόλουθον ήμέραν μένει ακόμη εις τὸ κρεβάτι ή μητέρα του πηγαίνει και τον εύρεισει και τον επιπλήττει. « Δέν έχωμες ό, τι σου παρήγγειλα; — Ίσα ίσα, έβαλα με τόν νούν μου ότι τὸ κρεβάτι μου ήρχισε να καίεται, αλλά ένθυμήθηκα πόσον όκηρός είμαι και πόσες φορές σε έχωμα να λυπηθής και ήσθάνθη την ανάγκην να τιμωρηθώ, και είπα: Κάψου, αμελέστατε, διά να τιμωρηθής όπως σου πρέπει. »

ΙΩΑΝΝΗΣ. Έγώ έμαθα χθές κάτι άλλο διδασκτικόν και ήθικόν και θά το είπω διά να λησημονηθή αυτό που είπες σύ.

ΠΕΤΡΟΣ. Νά το ιδούμεν.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ένα παιδί, πού ήτο εις ένα ζαχαροπλαστείο, είχε επάνω εις τὸ κεφάλι του ένα πανέρι γεμάτο αυγά και βούτυρο. Είς τόν δρόμον εις διαβάτης άπρόσεκτός τον σκουντά με όρμη, πίπτει τὸ πανέρι, και αυγά και βούτυρο γίνονται μία όμελέτα. Τὸ παιδί έβαλε τές φωνές άπλητισμένον. Δεκατέσσαρας δραχμάς έστοίχιζαν τ' αυγά και τὸ βούτυρον, και τὸ άρεντικό του θά το έδερνε. Τί να κάμη; Είς θεατῆς συνεκινήθη και τὸ έδωκε πενήντα λεπτά τὸ πλῆθος συναθροίζεσαι περίε τοῦ παιδιού, και άλλοι δέ μιμηθέντες τὸ παράδειγμα δίδουν άλλοι πολύ άλλοι όλίγον. Έμαζεύθησαν 22 δραχμαί και 35 λεπτά. Τὸ παιδί χαμογελά, σκουπίζει τούς οφθαλμούς του, μετρά 14 δραχμάς, τās βάζει εις τὸ θυλάκιόν του, έπειτα άνοίγει δρόμον μέσα από τὸ πλῆθος, πηγαίνει εις μίαν γραϊαν και της δίδει τὰ ύπόλοιπα. Άφ' ού ευχαρίστησε τούς καλούς ανθρώπους πού τον συνεπόνεσαν, έγύρισε όπίσω εις την άγοράν και έξαναγόρασε τ' αυγά και τὸ βούτυρον.

ΠΕΤΡΟΣ. Ωρρία εινε ή ιστορία σου, αλλά δέν θά ήτον καλλίτερον να πηγαίναμε κάτω εις τόν κήπον και να όμιλούμε περιπατώντας;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ά, Πέτρε, μή μας βάλῃς εις πειρασμόν, πώς φαίνεται που όμιλησες με τόν διάβολον! Ημείς δέν ήμπορούμεν να έβγωμεν από τὸ δωμάτιον, διότι ό πατέρας μας τὸ άπηγόρευσε.

ΠΕΤΡΟΣ. Μπα! θά περάσωμε από τὸ παράθυρο και δέν θά πάρῃ οὔτε ειδήσι.

ΠΑΥΛΟΣ. Άλλά δέν σου είπες τὸ μυστικόν σου; πώς να μάθωμεν σε όλίγα λεπτά τὸ μάθημά μας.

ΠΕΤΡΟΣ. Σὺς υπέσχεθηκα κάτι καλλίτερο από τὸ πρώτον, χωρίς να το μάθετε.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Νά ιδούμε πώς θά γίνῃ αύτὸ σὺς λέγοντας.

ΠΕΤΡΟΣ. Νά πὺς διαβάσετε τὸ έν φθά φαίνεσθε πὺς το λέτε άπ' έξω.

ΠΑΥΛΟΣ. Μεγάλο πρόγμα! Όλοι οι μαθηταί το ξεύρουν αυτό.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, αλλά δέν ξεύρουν πὺς να κάμουν ώστε να μή τους ιδούν πάντοτέ τους πιάνουν.

ΠΑΥΛΟΣ. Και σένα δέν σε πιάνουν ποτέ; Πές μου λοιπόν τὸ μυστικόν σου.

ΠΕΤΡΟΣ. Άντιγράφατε τὸ μάθημα, και τυλίξετε με τὸ χαρτί ένα βιβλίον. έπειτά τὸ διαβάσετε χωρίς να νοιώση κανείς τί συμβαίνει.

ΠΑΥΛΟΣ. Ό πατέρας όμως δέν γελειέται με τέτοια.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Κ' έπειτα ήμείς δέν έμάθαμεν να του κάμνωμεν τέτοια παιγνίδια. Προτιμώμεν τὸ σωστὸν και τὸ δίκαιον.

ΠΕΤΡΟΣ. Ημείς όμως εις τὸ Δύκειόν μας έρευρίσκομεν ένα σωρόν πράγματα.

ΠΑΥΛΟΣ. Νομίζεις ότι τὸ δικὸ μας τὸ μυαλό δέν ειμπορεῖ να κάμη τὸ ίδιο; Άλλά σεβόμεθα τόν πατέρα μας, και ήξεύρομεν ότι θά λυπηθῇ αν μας έδλεπε να κάμωμε τιαύτα τεχνάσματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Κ' έπειτα μ' αυτό τὸ σύστημα δέν θά μάθη κανείς τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. Όσο γι' αυτό έχομε πάντα καιρό να μάθωμε.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Πέτρε, ή ήθική σου δέν μας άρέσει. θά πῶς μόνος σου να περιπατήσης, άφ' ού ήμείς δυστυχώς είμεθα τιμωρημένοι.

Ο ΠΑΤΗΡ (Εισελθὼν αἰφνιδίως). Τί βλέπω; όμιλεῖτε αντί να μελετάτε;

ΠΑΥΛΟΣ. Πατέρα, ό Πέτρος ήλθε να μας επισκεφθῇ, και δέν επήγαυε να τον αφήσωμε να φύγῃ χωρίς να του είπούμε τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. Θεε, δέν ήξευρα πὺς ήσαν τιμωρημένοι.

Ο ΠΑΤΗΡ. Πραγματικῶς αύτὸ δέν το ήξευρες; έπρεπε όμως να γνωρίζῃς ότι τὰ παιδιά χρεωστούν ύποταγήν εις τούς γονεῖς των και ότι έχωμες πολύ άσχημα να συμβουλεύῃς εις τούς έξαδέλφους σου τὸ εναντιόν.

ΠΕΤΡΟΣ. Τί θέλετε να είπῃτε, θεε;

Ο ΠΑΤΗΡ. Θελω να είπω ότι ήκουσα όλην τήν συνδιάλεξίν σου και ότι είμαι πολύ δυσηρεστημένος μαζί σου. Θά τα είπω όλκ εις τήν μητέρα σου.

ΠΕΤΡΟΣ. Όσα είπα, να είπα έτσι, άστεια.

Ο ΠΑΤΗΡ. Είς αύτὰ τὰ πράγματα δέν χωρούν άστεια. Νά φύγῃς από τὸ σπίτι μας και να μή ξαναέλθῃς πριν περάση ένας μήνας.

ΠΑΥΛΟΣ. Πατέρα, όμιλησε χωρίς κακό σκοπό, εινε άσυλλόγιτος.

Ο ΠΑΤΗΡ. Έστοι! άλλ' είχε ανάγκην ένδς μαθήματος. Από σῶς είμαι πολύ ευχαριστημένος διά τὸ σεβας που δείχνετε εις τās διαταγās μου. δι' αύτὸ σῶς συχωρῶ. Έλάτε να περιπατήσετε μαζί μου!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έάν έκαστος εξ ήμῶν ήτο ύποχρεωμένος να παράγῃ όλα τὰ πράγματα, τὰ όποια τῷ άναγκαιοῦσιν, ή κατάστασις όλων μας θά ήτο έλεεινή.

Άς ιδώμεν πόσοι άνθρωποι και πόσα βιομηχανία συνεργάζονται διά τήν διατροφήν και τήν ένδυμασίαν τού πτωχότερου μαθητοῦ δημοτικού τινος σχολείου.

Διά τόν άρτον τόν όποίον τρώγει, αν υποθέσωμεν ότι τον ζωμόνει ή μητηρ του, έχρηιάσθη ό μυλωνός και ό μύλος ό μεταβάλλον τόν σίτον εις άλευρον. Ό σίτος άπεκτῆθη διά τῆς εργασίας τού γεωργού, τόν όποίον πάλιν έδοήθησε τὸ ζεύγος τῶν βοδῶν του και τὰ γεωργικά του εργαλεία.

Οί βόες προϋποθέτουν κτηνοτρόφους, και βοσκούς, τὰ δέ γεωργικά εργαλεία σιδηρουργούς και άμαξοπηγούς. Ό σιδηρος τόν όποίον μεταχειρίζονται εις τὰ γεωργικά εργαλεία, εξήχθη εκ τῶν σπλάγγων τῆς γῆς από μεταλλωρύχους, εκθαρίσθη εις τὰ μεταλλουργεία από ειδικούς εργατάς.

Τὸ βούτυρον και ό τυρός και τὸ κρέας γέρουσι εις τόν νοῦν μας τυροκόμους και κρεοπώλας και γαλακτοπώλας. Τὸ άλλας διά τού όποίου γίνονται νοστιμώτερα τὰ φαγητά δέν παρήχθη μόνον του άλλου με εργασίαν πολλήν εις τās άλυκάς. Η ζάχαρις μᾶς έρχεται μακρόθεν και πόσοι άνθρωποι ειργάσθησαν διά τήν καλλιέργειαν και τήν μετακόμισιν της μέχρισ ήμῶν!

Άπό μακρυνάς χώρας μᾶς έρχεται και ό βάμβαξ' περί τῆς καλλιέργειας του όμιλήσαμεν έν τινι τῶν παρελθόντων φυλλαδίων' διά τήν μετακόμισιν και τούτου εις Εὐρώπην εινε ανάγκη πλοίων. Τὰ πλοία στρογγίζουσι ακριβά και ή κατασκευή των άπαιτεῖ ναυπηγούς, μηχανικούς, και επιτηδεύους εργατάς. Χρειάζεται ναύτας διά να κάμνωσι τās αναγκίας εργασίας έντὸς τού πλοίου και κυβερνήτην όστις διά μέσου τού άπειροῦ τού ούρανοῦ και τῆς θαλάσσης να εύρίσκη τήν ασφαλῆ δόδον' ό πλοίαρχος έχει ανάγκην χαρτῶν και διαφόρων όργάνων όπως ύπολογίζει πὺς εύρίσκεται. Καί άφ' ού μετακομισθῇ ό βάμβαξ' έχει ανάγκην εργασίας' πριν γίνῃ ένδυμα πρέπει να γίνῃ νήμα, να ύφανθῇ, να βαφθῇ, να κοπῇ, να ραφθῇ. Πόσοι εργαταί, πόσα μηχαναί εργαζονται διά τās διαφόρους αύτας εργασίας!

Τὰ ύποδήματα κατασκευάζονται εις δέρματος' τούτο προέρχεται από τήν δόραν τού βοδῆς ή τού μόσχου, ή όποία προπαρεσκευάσθη με πολλόν κόπον από τούς βυροδέφας. Ό βοσκός, ό βυροδέφης, ό ήλοποιός, ειργάσθησαν διά τὸ ζεύγος τῶν ύποδημάτων χωρίς να ύπολογισώμεν οὔτε τὸ νήμα, οὔτε τήν πία-

σαν, οὔτε τήν βαφήν, οὔτε τὰ εργαλεία τού ύποδηματοποιού.

Ό άνθρωπος δέν ήδύνατο να εινε συγχρόνως γεωργός, μυλωνός, άρτοποιός, άμαξοπηγός, σιδηρουργός, μεταλλωρύχος, ναυτικός, ύφαντής, ράπτῃς, βυροδέφης, ύποδηματοποιός, κτίστης, ξυλουργός. Μόνος δέν θά ήδύνατο οὔδε τὰ μέσα τῆς ύπερασπίσεώς του να κατασκευάσῃ θά ήτο άοπλος άπέναντι τῆς πείνης και τού ψύχους, άπέναντι όλων τῶν άγρίων ζῶων και τῶν αίτίων τῆς καταστροφῆς.

Η συνεχῆς έπασχόλησις τῆς διανοίας εις έν και τὸ αύτὸ αντικείμενον άναπτύσσει ιδιαιτέρως τὸ πνεῦμα ως πρὸς τήν κατανόησιν τού αντικειμένου τούτου.

Έκαστος άνθρωπος διά να παρέχη εις τούς άλλους όσον τὸ δυνατόν περισσότερας εκδουλεύσεις πρέπει να καταγίνεται εις μίαν και τήν αύτην εργασίαν.

Είς τὰ χωρία ό ξυλουργός εινε συγχρόνως λεπτοουργός και επιπλοποιός. Μεταβαίνων άλληλοδιαδόχως από μιάς εις άλλην εργασίαν δέν εινε ικανός διά καμμίαν διά τούτο, ότι κατασκευάζει εινε άνομιφον και ακαλαίσθητον.

Είς τās πόλεις ό ξυλουργός εινε μόνον ξυλουργός, επίσης και ό λεπτοουργός και ό επιπλοποιός' έκαστος περιορίζεται εις τὸ έργον του και το κάμνει τελειότερον.

Είς τὰ μικρά μέρη δέν εινε δυνατόν να εφαρμοσθῇ απόλυτως ή διαίρεσις τῆς εργασίας ή ό κ α τ α μ ε ρ ι σ μ ὸ ς τ ὠ ν έ ρ γ ῶ ν, ως λέγουσι οι επιστήμονες. Είς τὰ χωρία ό παντοπώλης πωλεῖ και ύφάσματα και σιδηρικά και γρασικὴν ύλην και ιατρικά άκόμη ή πώλησις ένδς μόνον είδους δέν θά τῷ έδιδεν άρκετόν κέρδος να συντηρηθῇ.

Είς τās μεγάλας πόλεις αί βιομηχανικαί ειδικότερες εύρίσκουσι άρκετήν πώλησιν. Διά να εισέλθῃ διαίρεσις τῆς εργασίας προϋποτίθεται μεγάλη πώλησις. Διότι δέν άρκει να παράγῃ τις, πρέπει και να πωλῇ, να καταναλίσκη τὰ προϊόντα και τὰ έμπορεύματά του.

Ό βιομηχανος ό όποίος έν μόνον είδος κατασκευάζει τελειοποιεῖ τὰ εργαλεία του, και επιτυχάνει εργασίαν ταχυτέραν και καλλίτεραν' αλλά πρέπει να κάμη σημαντικὴν έξαγωγήν, ειδη μή εινε κατεστραμμένος.

Ό άγοραστής έλκύεται από τήν εύθηνίαν' αλλά βιομηχανικόν τι προϊόνθια να γίνῃ εύθηνόν πρέπει να έλαττωθούν τὰ έξοδα τῆς κατασκευῆς' τούτο δέ επιτυγχάνεται διά τῆς λεπτομεροῦς διαίρεσεως τῆς εργασίας εις έκάστην βιομηχανίαν. Άς λάβωμεν παράδειγμα τήν κατασκευὴν βελονῶν και καρφοβελονῶν.

Η βελόνη πριν δοθῇ εις τὸ έμπόριον διερχεται από τās χείρας όγδοήκοντα και

πλέον διαφόρων εργατῶν, μία δέ χιλιάς βελονῶν αξίζει μόλις τέσσαρας ή πέντε δραχμάς. Η κατασκευὴ τῶν καρφοβελονῶν περιλαμβάνει δεκατέσσαρας χωριστάς εργασίας, τās όποίας κάμνουσι δεκατεσσάρων ειδῶν εργαταί, οίτινες ήμποροῦν να κατασκευάζουσι πενήντα χιλιάδας εις μίαν ήμέραν. Είς εργατῆς μόλις θά ήδύνατο να κατασκευάσῃ είκοσι και πέντε καρφοβελόνας καθ' έκάστην, εάν έπρεπε τὰ τας άρχίσῃ και να τας τελειώσῃ ό ίδιος' οι δέ δεκατέσσαρες εργαταί θά κατασκευάζον μόλις τριακοσίας πενήκοντα.

ΦΙΛΙΠΠΕΤΗΜΩΝ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ [Συνέχεια' ίδε σελ. 67]

Ό Φράντς και ή Λίζβητ ήσαν τόσο μικρά παιδιά ότε τα παρέλαβεν εις τήν κατοικίαν της ώστε σχεδόν δέν ένθυμοῦντο τὸ μέρος εις τὸ όποίον διήλθον τὰ πρώτα έτη τῆς ζωῆς των' επειδή δέ ή δυστυχῆς μάμμη εκλίνας όσαίσι ώμίλει περί τῶν γονέων των, τὰ παιδιά έγνωρίζον άσυγχρίτως όλιγώτερον τόν πατέρα των και τήν μητέρα των, παρά τούς προγόνους, τῶν όποιων τήν ιστορίαν διηγείτο άκαταπαύστως ή κυρία Γκρέντζ.

Ό σπουδαιότατος εκ τῶν προγόνων τούτων ήτο κατά τās διηγήσεις της εις γερουσιαστῆς όνομαστὸς διά τήν μεγάλην αύτου περιουσίαν και τήν μεγαλοπρέπειαν.

Έν Νυρεμβέργῃ, πλησίον τῆς πλατείας της Άγορᾶς ήτο παλαιά οικία, ήτις άλλοτε ήτο ιδική του' όσον δέ κουρασμένη ή βιαστικὴ και αν ήτο ή γραϊα Γρέντζ, όταν διήρχετο εκείθεν ίστατο και παρετήρει τās ώραιās γλυφᾶς τῆς προσόψεως και τὰ μικρά επί τῆς στέγῃς παραθυράκια. Ότε δέ ό Φράντς και ή μικρά Λίζβητ ήσαν μαζί της, ή γραϊα έλεγεν εις τὰ παιδιά να σταθῶσι πρὸ τῆς μεγάλης θύρας, και αν αύτη ήτο άνοικτῆ παρήγγελεν εις αύτὰ να παρατηρησωσιν έντὸς και να θαυμάσωσι τήν ώραιάν διακόσμῃσιν.

— Άχ, παιδιά μου, να τὸ σπίτι που εκάθητο ό πρόππαπὸς σας ό γερουσιαστῆς, εκείνος που ήτο τόσο τίμιος και τον έτιμῶσαν όλοι' έτρωγε πάντοτε εις τὸ τραπέζι τού Αυτοκράτορος, όταν ό Αυτοκράτωρ ήρχετο εις τήν Νυρεμβέργῃν' αύτὸς εινε που έχει τόσο ώραιόν

τάφον εις τὸ νεκροταφεϊον, και έδιδε τόσα χρήματα εις τούς πτωχοῦς. Πόσες φορές ανέβῃ αύτὴν τήν σκάλα, ντυμένος τὸ ώραιόν φόρεμα τού γερουσιαστοῦ που ήτο καταστολισμένο με γουναρικό! και πόσες φορές ή γυναϊκά του που ήτο τόσον εύμορφη και τόσον καλή κατέβηκε αύτὴν τήν σκάλαν με τὸ μεταξωτὸ της φόρεμα πού ήτο καταστολισμένο με ταυτέλες. Άχ, παιδάκια μου, οι πρόγονοί σας ήσαν επίσηςμοι άνθρωποι. Πού να ήξευραν πὺς τὰ τριεγγονά τους θά εινε τόσοσιν πτωχά! . . .

Έπειτα δέ προσέθετε :

— Σαν δέν μπορεῖτε να εισθε τόσοσιν πλούσια, ειμπορεῖτε όμως να γίνετε τόσοσιν καλά, όσον ήσαν ό πρόπαπὸς σας και ή γυναϊκά του.

Άλλοτε ή κυρία Γκρέντζ ώμίλει πρὸς τόν Φράντς και τήν μικράν Λίζβητ περι άλλου τινος προγόνου των, όστις ήτο μέγας καλλιτέχνης' ήτο τορνευτῆς (σκαλιστῆς) χρυσοῦ και άργύρου και είχε κατασκευάσῃ κύλικας και διασκοπότερα τεχνικώτατα έστολισμένα με διάφορα πρόσωπα, με άνθη, φύλλα και καρπούς, κύλικας και διασκοπότερα, τὰ όποια οι πρίγκηπες και οι εύγενεῖς ήγόραζον διά τās τραπέζας των, και τῶν όποιων ή εργασία ήτο έξοχος.

Έφυλάττετο ακόμη εις τὸ βασιλικόν ανάκτορον, τὸ λεγόμενον Πύργος και κείμενον εις τὸ έτερον άκρον τῆς πόλεως, ώραιότατον κύπελον, τὸ όποίον ό πρόγονός των είχε κατασκευάσῃ όπως χρησιμεύση εις επισήμους περιστάσεις, καλλιτέχνη δέ διαφόρων χωρῶν ήρχοντο να το ιδωσι και να ζωγραφήσωσι τὸ σχέδιόν του.

Άλλος πρόγονός των έφιλοτέχνησε τὰ περισσότερα λίθινα γλυπτικά έργα, τὰ όποια στολίζουν τās εκκλησίας τῆς Νυρεμβέργῃς' άλλ' ή κυρία Γκρέντζ δέν ήξευρεν ακριβῶς ποία' ό Φράντς όμως έπεσκέπτετο συχνά τās εκκλησίας, παρετήρει τὰ συμπλέγματα τὰ όποια παρίστανον σκηνὰς εκ τῆς Άγίας Γραφῆς και ευχαριστεῖτο μεγάλως συλλογίζόμενος ότι ήσαν έργα τού προπάτορος του.

Έσυλλογίετο ότι εινε πολύ ώραιόν πρόγμα ν' αφήσῃ κανείς άφ' ού αποθάνη άριστουργήματα τὰ όποια να θαυμάζουσι οι άνθρωποι και να καταστήσουσι άλλσμόνητον τὸ όνομά του. Καί όσῳ περισσότερον ήκουε να γίνεται λόγος περί τῆς αξίας, τῆς επισημότητος τῶν προγόνων του, ή τόσοσιν περισσότερον δυσηρεστημένος ήτο εκ τῆς καταστάσεως εις τήν όποιαν εύρίσκετο και πρὸ πάντων εκ τῆς τέχνης εις τήν όποιαν τον είχε βάλλῃ ή μάμμη του, τέχνη, τήν όποιαν είχεν εκλέξῃ και αύτη ως τήν μόνην ήτις ήδύνατο να τῷ έξασφαλίσῃ τόν άρτον του και να τον καταστήσῃ ικανόν να φανῇ χρήσιμος εις τήν αδελφῆν τῶν.

"Ότε ο Φράντζ έγινε δώδεκα ετών, η κυρία Γκρέντζ εδέχθη μετά χαράς και ευγνωμοσύνης την πρότασιν του γέροντος γείτονος Στάρκ, του βαρελοποιού, όστις είχε την καλωσύνην να προσλάβη τόν Φράντζ ως μαθητεύομενον.

Κατά την εποχήν εκείνην είχαν αναπτύχθη μεγάλως ή βιομηχανία μικρών και μεγάλων βαρελιών ζύθου. Ο ζύθος της Νυρεμβέργης ήρχισε να γίνεται όνομαστός, πολλά δε βαρέλια έστέλλοντο έκαστον έτος εις τα άλλα μέρη της Γερμανίας.

Ευνόητον λοιπόν είνε διατί ή κυρία Γκρέντζ εθεώρησεν ως φιλικήν χάριν την πρότασιν του Στάρκ, ουδέ έσκέφθη να έρωτήσει τόν έγγονόν της αν τω ήρσε να κατασκευάζη εις όλην την ζωήν του βαρέλια.

Ο Φράντζ κατ' αρχάς ήτο κατευχαριστημένος και υπερήφανός, διότι έγινε μαθητεύομενος και δεν θα έπληγαινε πλέον εις τό σχολείον, όπου ενόμιζεν ότι έμαθεν όσα ήξευρεν ο διδάσκαλός του, τῷ έραινέτο διασκεδαστικόν να πριονίζει και να πλανίζει σανίδας, να βοηθή τόν Μαστροστάρκ και τούς εργάτας του και εσυλλογίζετο μετά τινος υπερηφαναίως την ήμέραν κατά την όποιαν και αυτός θα ήδύνατο να κατασκευάση έν βαρελάκι, θα τῷ έδαζε τριγύρω τα σιδηρένια βεργιά, θα έκλειε με προσοχήν όλα τα ανοίγματα διά να μη χύνεται ο ζύθος.

Αλλά μετά τινα καιρόν έκουράσθη να κατασκευάζη βαρέλια, τα όποια ήσαν όλα όμοια κατά τό σχήμα και μόνον κατά τό μέγεθος διέφερον.

— Τι διαφορά, έλεγε με τόν νούν του, αν ήμπορούσα να έργασθῶ όπως ο πρόπαπτός μου, να κάμνω ποτήρια άσημένια και μαλαματένια και να εύρισκω εγώ με τόν νούν μου τό σχήμα των! Θα τα έστόλιζα με κάθε είδους στολίδια, και θα έγινέτο γνωστόν τό όνομά μου! ή καλύτερα θα έγινόμην γλύπτης, όπως ο άλλος πρόγονός μου, και θα παρίστανα τα πρόσωπα και τας σκηνάς της Αγίας Γραφής, τας όποιάς μου διηγήθη τώσας φορές ή μάμμη μου. Αυτή είνε τέχνη που δεν θα με κάμη να στενοχωροῦμαι, και θα μου φέρη χρήματα και δόξαν.

Η κυρία Γκρέντζ δεν έφαντάζετο ποίας ιδέας έγινήσασιν εις τόν έγγονόν της όμιλούσαν διαρκώς εις αυτόν περί τού παρελθόντος μεγαλείου της οικογενείας των.

— Αί, Μαστροστάρκ, έλεγεν όταν συνήντα κατά τύχην τόν γέροντα βαρελοποιόν, πώς πάγει ο νέος μαθητής σου, ο έγγονός μου; Είνε τακτικός, αγαπῶ τή δουλειά όπως του έχω είπῆ τώσας φορές πως πρέπει να κάμη αν θέλη να γίνη καλός βαρελοποιός σαν τόν κύριόν του;

— "Αχ! κυρία Γκρέντζ, ο έγγονός σου

είνε χαριτωμένο παιδί! δεν ήμπορώ τίποτε καλόν να είπῶ εναντίον του! αλλά δεν αγαπῶ τήν τέχνην μας. Εγώ βλέπω άμέσως αν ένας τεχνίτης δουλεύη με όλη την καρδιά του ή αν τρέχη εδῶ και εκεί τό μυαλό του όταν πριονίζει ή κτυπᾷ με τόν κόπανον! τώσας άλλάξη. Πρέπει νάλλης να τον ιδής, κυρία Γκρέντζ, να τον ιδής.

— Μα τί του ήλθε αὐτοῦ του παιδιοῦ; τί έχει; έσκέπτετο ή γραιά μάμμη, άφ' ου ήκουε τούς λόγους του Στάρκ. Μου φαίνεται παράξενον πράγμα, ο Φράντζ που είνε τόσον καλό και γνωστικό παιδί εις τό σπίτι να μη εύχαριστή τόν πρόστάμενόν του. Τι νάχη τό παιδί; Τι να συλλογίζεται; Πρέπει να του αναφέρω άλλην μίαν φοράν τόν πρόπαπόν του, τόν γερούσιαστήν Βούτζελ, όστις ήρχισε τό στάδιόν του ως μαθητής χρυσοχόου και προώδευσε σιγά σιγά και ανέβη εις ύψηλά αξιώματα και εκάθητο εις τό μεγάλο σπίτι που είνε εις την Πλατείαν της Αγούρας. "Αχ! ο Φράντζ πρέπει να προσπαθήση να μιμηθῆ τόν πρόπαπόν του.

Δύο έτη άφ' ότου ο Φράντζ είχε έμνη ως μαθητεύομενος εις τό βαρελοποιείον του Στάρκ, ή Λίσβητ προσεβλήθη από κακοήθη πυρετόν, όστις έκαιμεν μεγάλην θραυσίν έν Νυρεμβέργη. Επί τινα καιρόν ήτο εις κίνδυνον. Ο Φράντζ ήγάπα πολύ την αδελφήν του, μολοντί δε ήτο μικροτέρα του τη έλεγε πάντοτε τας σκέψεις του και τη ένεπιστεύετο την στενοχωρίαν του.

Εφ' όσον διήρκεσεν ή ασθένεια της Λίσβητ ο Φράντζ δεν έσκέφθη άλλο τι. Τόσον ελυπέτο βλέπων αὐτήν να υποφέρει, τόσον εφοβείτο μήπως την χάση ώστε έλησμόνει τας φιλοδόξους σκέψεις του και τα παράπονά του διά τό έπαγγελημα τό όποϊον κατεδικάσθη να μάθη.

Εβόηθει την μάμμην του να περιποιήται την μικράν ασθενη, ότε δε ήτο εις την οικίαν ήτο ήσυχός και περιποιητικός και ήθελε να φανῆ όσον τό δυνατόν ώφελιμώτερος.

Ο Φράντζ ουδέποτε έφαντάζετο ότι ήτο δυνατόν να κάμη τόσα πράγματα εις τό μαγειρείον! ήναπτε την θερμάστραν, ήτοίμαζε την σούπαν, και έψηνε τόν καφέν. Η κυρία Γκρέντζ δεν έπαυε να επαναλαμβάνη εις τας γειτονίσσας ότι ο έγγονός της ήτο ή προσωποποίησις της έπιτηδείότητος.

Μετά μακράς αγωνιώδεις έδομαδάς, ή κατάσταση της Λίσβητ εβελιώθη, μετ' όλίγον δε ή μικρά ασθενης εισήλθεν εις τό στάδιον της αναρρώσεως. Αλλά τότε ήτο ανάγκη μεγάλης ύπομονής. Ητο ιδιότροπος, μεμφίμοιρος και άνοπόμονος ήθελε να τρώγη πράγματα, τα όποια δεν έπετρέπετο να φάγη, δεν έτρωγε δε ε-

κείνα τα όποια είχαν έτοιμασθῆ δι' αὐτήν.

Ενίοτε εφορτόνετο τόν Φράντζ να έλθη να την διασκεδάση! άλλοτε τον εδέχετο με τραχύτητα και δυσηρεστείτο. Εύτυχώς ταυτα δεν διήρκεσαν πολύ, και ή Λίσβητ έγινε καλή και φαιδρά όπως ήτο πρότερον. Αλλά δυστυχώς ή ασθένεια την είχε καταστήση χωλήν και ο ιατρός εφοβείτο μήπως μείνη καθ' όλην την ζωήν της. Αντι να τρέχη, όταν έλθη ή ανοίξις, με τόν Φράντζ εις τούς αγρούς, θα ήτο ήναγκασμένη να αρκῆται εις τα άνθη και τούς πρασίνοους κλάδους, τούς όποιούς θα τη έφεραν ο αδελφός της, όπως τη δείξη ότι ή ανοίξις ήλθεν.

Η πάθησις αὐτή έκαιμε να φαίνεται εις την Λίσβητ άτελειώτος ο καιρός, όταν ανεχώρει ο Φράντζ. Εμενον ακίνητη εις τό ανακλιντρόν πλησίον του παραθύρου και παρετήρει την κυρίαν Γκρέντζ ή όποια έννηθεν, ή έπλεκεν, ή ήσχολείτο εις άλλας οικιακάς εργασίας.

"Αλλ' ή Λίσβητ είχε πολύ ζωνρόν πνεῦμα, και ήναχαιστείτο να έπινοή διαφόρους ιστορίας, τας όποιάς διηγείτο προς τό έαυτόν της τοιουτοτρόπως μολοντί έμενε διαρκώς εις τό παλαιόν εκείνο δωμάτιον, εύρισκε τρόπον να ταξειδεύη με την φαντασίαν της και να περᾷ εύαρέστως τόν καιρόν.

Μετά τό τέλος του γεύματος ότε αί σιλπανί χύτραι ανελάμβανον πάλιν την θέσιν των πλησίον του τώχου του μικρού μαγειρείου, ή μάμμη έφερε την Λίσβητ πλησίον της πύρας και εκάθητο πλησίον της με την άνέμην της. Εκεί ενῶ δια των δακτύλων της εσχημάτιζε την λεπτήν κλωστήν, ή γηραιά μάμμη διηγείτο εις την έγγονήν της διάφορα πράγματα. Ενῶ δε ή Λίσβητ ήκουε προσεκτική κανέν γερμανικόν παραμύθι, ή την ιστορίαν πατριάρχου τινός της Παλαιάς Διαθήκης, οι δακτυλοί της δεν έμενον άργοί.

Δέν είχε παιγνίδια, άλλ' ήξευρε να κάμη με ό,τι έπιπτεν εις τας χείράς της! ο πολυτιμώτερος δε θησαυρός της ήτο παλαιά τινα ξύλινα αδράκτια, τα όποια άλλοτε ανήκον εις άργαλειόν, διά του όποιου ή μάμμη της κατεσκεύαζε τρίχαπτα. Ησαν λαμπρά παιγνίδια τα αδράκτια εκείνα τα όποια ήσαν από μαῦρον ξύλον ή μικρά Λίσβητ τα έξελάμβανεν ως ανθρωπάκια, ως ήρωας και ήρωίδας των διηγήσεων της γραιάς μάμμης.

Και άλλοτε μὲν τα αδράκτια παρίστανον συμμορίαν ληστών ή όποια ήρπαζεν ώραίαν κόρην και την έκλειεν εις έν φρούριον, όπόθεν κατάρθωνε να την άπελευθερώση εις ιππότης με τούς όπαδούς του! άλλοτε τα εφαντάζετο ως μικροσκοπικούς νάνους, οίτινες έξων έν-

τός μαγευμένου τινός δάσους και εξήρχοντο μόνον την νύκτα διά να χορεύσουν εις τήν λάμπην των πυγολαμπίδων.

"Όταν δε ή κυρία Γκρέντζ ώμίλει εις την Λίσβητ περί του Άδαμ και της Εβάς, περί του Νῶε και της κιβωτού του, περί της Άγαρ και του Ισμαήλ εις την έρημον, περί του Ιωσήφ και των αδελφών του, ή περί των Ισραηλιτών διερχομένων την Ερυθράν θάλασσαν, ή μικρά κόρη ήθελε να παριστάνουν τα μαῦρα ξύλα της όλα ταυτα τα πρόσωπα.

[Επεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ

— Γυναίκα σήμαρα θα δουλέψω έως τό μεσημέρι! ετο χωράφι, είπεν ο Γεωργούλας εις την γυναίκα του. Το μεσημέρι νανε έτοιμο τό φαγι! να μου τηγανίσης ένα λουκάνικο και να πιάσῃς και ρετινάτο από τό βαρέλι.

— Μη σε μέλη, είπεν ή Κατερίνα! όταν έλθης θα είνε όλα έτοιμα.

"Όταν έπλησίασε τό μεσημέρι ή Κατερίνα έλαβεν ένα λουκάνικον από τό κελλάρι, έβαλεν όλίγον βούτυρον εις τό τηγάνι και έθεσεν αὐτό επί της πυράς. Το λουκάνικον ήρχισε να τηγανίζεται! ή Κατερίνα το επρόσεχε κρατούσα την λαβίδα του τηγανίου, συλλογιζομένη την εύχαριστήσιν την όποιαν θα έχη να φάγη με τόν άνδρα της, όστις την ήμέραν συνήθως έτρωγεν εις τών αγρόν.

Τότε έσκέφθη ότι ενῶ έτηγανίζετο τό λουκάνικον, ήδύνατο να υπάγη εις τό άλλο δωμάτιον όπου ήτο τό βαρέλι και να πιάση κρασί.

Εβήκε τότε τό τηγάνιον επί της πυραίας, έλαβε μίαν κανάταν, έπήγεν εις τό άλλο δωμάτιον και ήνοιξε τόν σωλήνα! άλλ' ενῶ τό κρασί έτρεχεν εις την κανάταν, ένθυμήθη αφνης ότι ο σκύλος δεν ήτο δεμμένος.

— Δυστυχία μου, αν μου αρπάξη τό λουκάνικο!

Και διά μίης ώρμησεν έξω, άλλ' έφθασε την στιγμήν κατά την όποιαν ο σκύλος είχεν αρπάση τό λουκάνικον.

Η Κατερίνα έγινε έξω φρενών! άλλ' ούτος έτρεχε ταχύτερον της Κατερίνας και αὐτή δεν ήμπορεσε να τον προφθάση.

— Ένα πράγμα που πάγει, πάγει πλεῖα, είπε.

Και λαγνασιασμένη έπήγεν εις τό άλλο δωμάτιον διά να λάβῃ την κανάταν.

Καθ' όλον τό διάστημα τό κρασί εξήκολούθει να ρέη, διότι ή Κατερίνα είχε λησμονήσει να κλείση τόν σωλήνα! άλλ' άφου έγέμισεν ή κανάτα, τό κρασί εξε-

χείλισε και έρρεεν έξω και έγέμισε τό πάτωμα.

"Ότε ή Κατερίνα ανεκάλυψε την νέαν ταύτην συμφοράν άνέκραξε:

— Τι να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω! Εμεινε συλλογισμένη στιγμας τινας, και ένθυμήθη ότι εις την αποθήκην υπήρχεν εις σάκκος αλεύρου.

— Έτσι θα διορθώσω τό πράγμα. Καλά λέγουν ότι κάθε πράγμα χρησιμεύει εις κάτι. Τι καλά που εύρέθηκε τό αλεύρι! έλεγε και εκόρπιζε αλεύρι επάνω εις τό σανίδωμα διά να στεγνώση τό κρασί.

"Αλλ' ενῶ επηγαينوήρχετο αναποδογύρισε την κανάταν. Αλλ' ο δυστυχής Γεωργούλας δεν θα πή κρασί.

— Πολύ σωστά! όπου είνε τό ένα τρέχει και τό άλλο! τό μισό κρασί ήτο χάμου, έπήγε και τάλλο να τό εύρη!

Και εξηκολούθει να σκορπίη αλεύρι κατευχαριστημένη από την ιδέαν της, και βλέπουσα τό πάτωμα από μαῦρον να γίνεται άσπρον.

Το μεσημέρι ήλθεν ο Γεωργούλας.

— Αί, γυναίκα, είν' έτοιμο τό φαγι;

— Δεν ήξεύρεις τί τρέχει, είπεν ή Κατερίνα. Σου είχα τηγανισή τό τελευταίο λουκάνικό που είχαμε! άλλ' ενῶ έπιανα κρασί, ο σκύλος αρπάξε τό λουκάνικο! έπειτα ενῶ εκυνηγοῦσα τό σκύλο, έχύθη τό κρασί, ενῶ εστέγγνωσε τό πάτωμα με αλεύρι έχύθη και ή κανάτα, αλλά όλα διορθώθηκαν, και τό πάτωμα είνε καθαρό.

Φαντάζεσθε την έντύπωσιν του Γεωργούλα! Κοντά εις τα άλλα πάγει και τό αλεύρι! . . .

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΗΡΩΜΕΝΗ ΕΥΤΑΣΙΑ

— Βλέπεις αὐτά τα δύο εικοσαράκια; είπεν ο Μιλτιάδης εις τόν Αλέξανδρον.

— Είνε κατακαίνουργια και λάμπουν σαν ήλιος. Ποιός σου τᾶδωκε;

— Η μητέρα μου τᾶδωκε γιατί ήμουν φρόνιμος! κάθε φορά που δεν είμαι άπειθής, και ξεῦρω τα μαθήματά μου, ή μητέρα κρατεῖ λογαριασμό και μου τα πληρώνει.

— Ω! είπεν ο Αλέξανδρος.

— Τι ω! δεν σ' άρέσει;

— Εγώ θα έντρεπόμην να πληρώνωμαι διά να είμαι φρόνιμος. Όταν είνε εύπειθής κανείς, όταν μαθηθή τό μάθημά του κάμνει τό καθήκόν του, κ' εγώ δεν θα ήθελα να με πληρώνουν, διά να κάμω τό καθήκόν μου. Εγώ το κάμνω χωρίς ανταμοιβήν.

Ο Αλέξανδρος έχει δικαίον! πρέπει να κάμνωμεν τό καλόν χωρίς να περιμένωμεν ανταμοιβήν! αν όμως ο πατήρ ή

ή μήτηρ θέλουν να ανταμείψουν τόν υίόν των ή την θυγατέρα των, διότι είνε καλά παιδιά, βεβαίως τα παιδιά ήμπορούν να λάβουν με εύχαριστήσιν τα σημεῖα αὐτά της εύχαριστήσεως των γονέων! αλλά τό καθήκόν των πρέπει να κάμνουν διά τό καθήκον και όχι διά την ανταμοιβήν, να το κάμουν και αν δεν λαμβάνουν ανταμοιβήν, και να μη περιμένουν ανταμοιβήν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά, έρωτά ο Μιμής, διατί κυνηγοῦν τούς λύκους;

— Διότι σκοτώνουν τα μικρά άρνάνια, παιδί μου.

Και ο Μιμής;

— Τότε διατί δεν κυνηγοῦν και τούς κραιπάλας;

Εστᾶλη από της Ημέρας της Άνοιξις

*

Ο Κουφιοκεφαλάκης μας έχασε μιά φορά βιβλίον που το έλεγον, νομίζω Μαρουσία. Και μολοντι έψαχνε με τόση άπελπισία Δεν ειμπορούσε ο φτωχός να τῶβρη πουθενά. Ηγόρασε ροδάκινα ώραία μετ' όλίγον, ενῶ δε έτρωγεν αὐτά να! βλέπει τό βιβλίον. Είς την γωνίαν κείμενον όπου το είχε βάλῃ. Ο φίλατός μας φίλος μας με τό κουρό κεφάλι. "Επειτα κάποι' ήκουσεν ο Κουφιοκεφαλάκης "Οτι έχασε βιβλίον τι κι' ο φίλος του Κωστάκης, και καθ' όδόν τόν φίλον του Κωστάκην συναν-

τησας [Τησας και συμβουλήν ώφέλιμον να δώση αὐτῷ θελήσας «Πάρε, τῷ λέγει, φίλε μου, ροδάκινα και φάγε Κ' ενῶ τα τρώγῃς στρέψ' ευθὺς την κεφαλήν σ' όλίγον. [όλίγον Κ' εις την γωνίαν θα ιδής άμέσως τό βιβλίον.

Εστᾶλη από τού Τόξου τού Φοιβού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Οι στίχοι σου, Ατρόμητε Αχιλλεῖ, μου ένθύμησαν τούς στίχους του κάρου! δεν έχουν μέτρον, δεν έχουν συμμετρίαν! άλλος μικρός, άλλος μεγάλος, και μόνον εις τό τέλος μιά όμοιοκαταληξία, ανεπιτυχής και αὐτή ως επί τό πλείστον. Για δοκίμασε τίποτε καλλιτέρους να γράψης.

Ευπρόδεκτος εις τούς διαγωνισμούς, φίλε Χρήστε Ράγχε. Ζήτησον όμως κανέν άλλο ψευδώνυμον άσχετον προς την ιστορίαν του 21, διότι τα ήρωικά ψευδώνυμα ειμπορούν και αὐτά να γίνουν άφορμή να έμποδισθῆ πάλιν ή έσοδος μου εις την Τουρκίαν.

Ναι, Κόρη της Δοξασμενης "Ιδης, πολύ ένδιαφέρομαι να μανθάνω τα προόδους των φίλων μου και αισθάνομαι άνεπάρεστον χαράν όταν βλέπω ότι ο έλεγχος των εξετασέωντων είνε τόσον ένθαρρυντικός όσον ο ίδιός σου. Δεν είχα δα και άμφοβολίαν ότι θα είσαι εκ των άριστων της τάξεός σου. "Ο,τι μοι έστειλες ταχυδρομικώς έλήφθη.

Εκ των τριών ψευδώνυμων, Αφρικανικῆ Πάνθηρ, αὐτό προτιμῶ! αλλά δεν είπομεν να γράφετε τας λύσεις εις χωριστόν χαρτίον από την έπιστολήν;

Όλίγην ύπομονήν άκόμη, φίλε Α. Ν. Πετραλῆ, και θα ιδής τί απέγιναν και οι ναυαγοί της «Ηρας». Την προσέχῃ έδομαδά θα διανεμηθῶν τα φυλλάδια 19 και 20 του 1893.

Ελαβες έως τώρα 18 φυλλάδια, φίλε Κόκη

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδεύεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν ἐς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμά ἄριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐπιστορικῶν δραχ. 3. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος. — 11

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἀπριλίου 1894

Ἔτος 16ος. — Ἀριθ. 11

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 73]

Κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα ὁ Μάξιμος Μπρεβάλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν.

Δὲν εἶχε καθήσθη ἀκόμη, ὅταν αἱ ἀδελφαὶ του, καὶ αἱ δύο συγγράμματα, ἤρχισαν νὰ τῷ διηγῶνται τὰ κατὰ τὴν θαυμασίαν διάσωσιν τοῦ ναυαγοῦ.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔκαμε τὸν Μάξιμον νὰ ζηλοτυπήσῃ ὀλίγον τὸν Ρολάνδον Καλονῆν. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἐπιστρέψων ἐκ Παρισίων, δὲν ἔκαμεν εἰς τὰς ἀδελφὰς του τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ροζάλβας ἐκίνει περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον των. Τί κρῖμα!

Ἐν τούτοις τὴν ἐπομένην, μόλις ἐξύπνησε περὶ τὴν ἐβδόμην, καὶ ἤνοιξε τὴν περσίδα τοῦ παραθύρου, εἶδε νεαρόν τινα ἵππεα χαλκόχρου, κάμποντα τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ σταματῶντα πρὸ τῆς οἰκίας. Παρατηρήσας ἓνα ὑψηρὴν εἰς τι τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος, ἐπήρθη ἐπι τοῦ ἐπιπέδου, ἐνεχείρησεν εἰς τὸν ὑψηρὴν μίαν ἐπιστολήν, ἀνέλαβε πάλιν τὴν καιονικὴν του θέσιν καὶ ἀπῆλθεν ἐν καλπασμῷ, διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ, ἀφείς κραυγὴν λαρυγγώδη πρὸς παρῶτρυνσιν τοῦ ἵππου του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Μάξιμος διέκρινε τὴν φωνὴν τῆς Λουκίας λεγούσης πρὸς τὴν Ἀλίην, ἡ ὁποία διήρχετο τὰς ἐορτὰς παρὰ τῆ οἰκογενεῖα Μπρεβάλ:

« Ἡ μαμμὰ ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Θερεσίαν μὰς προσκαλεῖ ἐκ μέρους τῆς νύμφης τῆς, νὰ πάμε ὅλοι εἰς τὴν Μανώλικαν τὴν προσεχῆ Πέμπτην. Καὶ τί εὐτυχία! Θὰ ὑπάγωμεν μετὰ τὸ ἀτμόπλοιο. »

Τὸ μικρὸν τοῦτο διὰ τῆς Ράνκης ταξείδιον εἶνε ἐν τῶν ὠραιότερων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ κάμῃ τὴν ἀνοιξὴν πρὸ πάντων, ὅταν αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ εἶνε καταπράσινοι διαστίζομενοι γραφικώτατα ὑπὸ ἐπαύσεων καὶ πύργων, βράχων ἐκ γρανίτου καὶ ἐρείπιων. Ἀλλ' ἡ ἀνοιξὴς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο οἱ Μπρεβάλ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμόπλοιου, ἐφλυάρου μᾶλλον ἢ ἀπεθαύμαζον.

Ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα ἐγκαθιδρύθη ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς ἐπαύσεως, ἡμίσειαν ὄραν πρὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὴν οικογένειαν τοῦ συμβολαιογράφου ἀποσιβάζομένην εἰς τὸ Δινάρ.

« Τέλος πάντων, νὰ τους! » εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν της, καθήμενον πλησίον της.

Ὁ σκύλος Νὼλ ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας των.

« Νά, βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ ποῦ περιπατεῖ ἐμπρὸς, μετὰς ξανθὰς πλεξίδες; Εἶνε ἡ Ἀλίην, ἡ ὄρφανή, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ὠμίλησα.

« Κατήρχετο μόνη της καὶ ἐλάμβανε τὸ γάλα. » (Σελ. 83, στ. α')

— Ὁρατὰ ὡς ἀντιλόπη » ἐφίθυρθη ὁ Ρολάνδος ἀγγλιστί. Ἡ Εὐτυχία δὲν ἐζήτησε νὰ τῇ μεταφράσῃ τὴν σκίψιν του καὶ ἐξηκολούθησε:

« Νά ἡ Ἀννίκα, νὰ ἡ Λουκία... νὰ καὶ ὁ Μάξιμος κοντὰ εἰς τὸν πατέρα του.

— Σὰν ἀκρίδα εἶνε.

— Γιατί τον λὲς ἔτσι; Ὅλοι τον βρῖσκουν πολὺ εὐμορφον, ἀν καὶ κάπως κοντόν. Ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ψη-

1. Διαμάντιση; Μετ' ὀλίγον θὰ λάβῃς καὶ τὰ ἄλλα 6.

Ὅταν δὲν βλέπεις νὰ δημοσιεύονται αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις, Ἀνδρέε Σουλιάτα, νὰ μὴ ὑποθέτῃς ὅτι ἐχάθησαν, διότι αὐτὰ ποτὲ ἕως τώρα δὲν συνέβη, ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀπερρίφθησαν ὡς ἀνεπιτυχεῖς καὶ νὰ στῆλλῃς ἄλλας καλλιτέρας. Τὸ ἴδιον κάμνον καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου.

Καὶ ὁ Ἔσπερος ποῖος εἶνε; Πολὺ λεπτολόγος καὶ πολὺ ἀπαιτητικὸς.

Ἐδῶ μεταβάλλονται νόμοι τοῦ κράτους, Καμικὴ Ἀριστοφάνη, ἕως ὅτου νὰ εὐρεθῇ ὁ τέλειος. Ὑποθέσεις λοιπὸν οὐκ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ τελειοποιήσῃ καὶ ὁ κανονισμὸς τῶν μεταμορφώσεων διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς λέξεως εἰς ἄλλην διαφέρουσαν κατὰ τὸν τονισμὸν; Ἐγὼ ἦντις ἐδημιούργησα τὸ εἶδος τοῦτο τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, τὰς μεταμορφώσεις, δέχομαι τὴν τροποποίησιν ταύτην καὶ ἐπιτρέπω νὰ γίνεται ὁ θυμὸς θυμὸς, ἡ Τύρος τυρὸς, τὸ ἄρα ἀρά, τὸ Ἄργος ἀργὸς κ.τ.λ. ἐπιτρέπω δηλαδὴ καὶ τὴν μετάθεσιν ἀπὸ μιᾶς λέξεως εἰς ἄλλην διαφέρουσαν κατὰ τὸν τονισμὸν. Εἶνε μία τελειοποίησις καὶ αὐτὴ.

Ἄλλο ψευδώνυμον ἔκλεξον, φίλε Γεώργιε Κοντὲ. Οὐράγιον Τόσον εἶνε ἄλλος φίλος μου. Ἄρθος τοῦ Ἄγροθ λοιπὸν, φίλε Ι. Φ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Μαΐου ὁ. ε')

Παρόνομα. Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 154 κλειμακατόν τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἀντί: εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀνάγνωθι: εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος.

168. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε ὄνομα κατοικοῦ μιᾶς νήσου. Διὰ τὸ ἄλλο ἔνδυμὸν μίαν ἀνευνομίαν. Ἐν τῷ συνόλω θὰ ἴδῃς—μὰ λίγο συλλογίσου—Μήδου τυράννου τὸνομα μετὰ πλοῦτου ἀπειρίαν. Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Πολυμειστοῦ.

169. Πρόβλημα.

Ἀνθρώπος τις ἐρωτηθεὶς πόσων ἐτῶν εἶνε ἀπεκρίθη: Ἄν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν μου διαιρέσῃς διὰ 5 καὶ τὸ πηλίκον πολλαπλασιάσῃς ἐπὶ 4, εἰς δὲ τὸ εὐρέθην γινόμενον προσθήσῃς 4 καὶ ἀραιρήσῃς 2, θὰ εὐρῆς τὸν ἀριθμὸν 38. Πόσων ἐτῶν ἦτο;

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀγ. Ζάχου.

170. Στοχοεισόγραφος.
Διῶξε σῖγμα, βλάβη νύ καὶ θὰ ὄῃς τί θὰ φαῖ; Ὡς τὸ Αἰγαῖον δὲν θὰ μείνω, ἄνθος εὐσμοῦν θὰ γίνομαι.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Θεοφ.

171. Αἰνίγμα δημόδες.
Σὲ καλὰτὴ κόκκινον κόκκινη βασιλίσσα καὶ ἄσπρος σκλάβος γύρω της ἡ βασιλίσσα μιλεῖ καὶ εἶν' ἡ σκλάβος τῆς κουφῆς.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Βυζάντιου.

172. Κυδάλειον.

- 1. Μαγειρικὸν τι σκεῦος τῶν ἀρχαίων.
- 2. Μὲ τὸνομά μου ὅτι ὄῃς βαπτίζει.
- 3. Μὲ ψάλλουσι τὰ χεῖλη τῶν γενναίων.
- 4. Εἶθε πολέμουσιν οὕτω νὰ κερδίξῃς.
- 5. Πᾶς ναυαγὸς ἐμὲ ποθεῖ ἐκπνέων.

Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

175. Συλλαβικὸν κυδάλειον.

- 1. Τὸ πρῶτον εἶνε σῖμα πολιτικόν.
- 2. Τὸ ἄλλο πάλιν σῖμα χορευτικόν.
- 3. Τὴν θάλασσαν δεξιῶ τὴν Ἀζορικὴν, Μὲ λέξιν ἑμὸς ἄλλην, ἀρχαίην.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

174—178. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλους τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον τὰ ὀνόματα πέντε νήσων:

- 1. Δαλιανία. 2. Νευλάκη. 3. Καρθησαμάγα.
- 4. Βοκία. 5. Τομυσάρα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Ἰγνήλιαντου.

179—181. Κεχρομμένα ἑνόμενα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

- 1. Ὁ φρίσων πρὸ τοῦ κακοῦ καλὴν ἔχει τὴν καρδίαν.
- 2. Ἡ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει καὶ χαρὰ ἔς τὸν ποῦ τὴν ἔχει.
- 3. Τὸν στόμαχόν σου ἔχει πάντοτε ἑλαφρόν.

Ἐστῆλη ὑπὸ Τατικῆς Π. Μ Ζαδί.

182—185. Μαγειρικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τριῶν συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄξια, αἰξ, ἄμυνα, πᾶσα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀλίου Ἀριστιδίου.

186-187. Μεταμορφώσεις.

- 1. Ὁ Παῦλος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κόδρος.
- 2. Ὁ Κρότος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Παῦλος.

Ἐστῆλη ὑπὸ Βλαδμηρίου τοῦ Μονο μάρου.

188. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζώου σαρκωφότου.

- 1. Πρωτεύουσα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους. 2. Πρωθεῖς. 3. Νῆσος τῆς Μεσογείου. 4. Εἶδος πλοίου. 5. Ἀρχαία ποιήτρια.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀνθρῆς Ἀνοῖξος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 Μαρτίου Ι. Ε.

66. Φοιδίδα (Φ, Β, δᾶς).— 67. Ἰσλανδία, Ἰρλανδία.— 68. Ἡρακλῆς.— 69. Ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος, γεννηθεὶς τῷ 1770, ἐκλήθη Ἀνακρέων τῆς Νέας Ἑλλάδος, διότι ἔγραφε χαριέστατα καὶ φαιδρότατα λυρικά, ἐρωτικὰ καὶ βουκολικὰ ποιήματα ἄπειραν δὲ ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1843.—70.

+	+	+	
+		+	+
	+	+	+
+	+		+

71-74. 1. Τίθερις. 2. Ρήνος. 3. Ἀξίος. 4. Ροδανός.—75-78. Σίτος, κρότος, τύπος, τόνος.—79-81. 1. Βῆτα, 2. Μζ. 3. Ὁμέγα.— 82-83. 1. Νῆσος, νόσος, νότος, κότες, κρότος, κράτος, Κράτης, Κρήτης, Κρήτη. 2. Ὄρος, ὄσος, ὄσης, ὄση, ὄσσα.— 84.

Κ Ι Ε
Ι Α Σ Ω Ν
Μ Υ Ρ Σ Ι Ν Η
Κ Ρ Ο Τ Α Λ Ι Α Σ
—86. ΑΗΛΩΝ (1. Ἀνδρομάχη. 2. Ἡρα. 3. Δανία. 4. Ὀλένη. 5. Νέρων).—87. Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΟΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορηματὸς του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλος εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὧν δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μετ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλίγιστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσιν πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μετ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμο (φράγκον χρυσοῦ ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρηματομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, σοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστήμενης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατακίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παράνομα κερτὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκατημέρου τοῦ πάλῳ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.